

הרפתקן ישראלי צעיר לחם עם אנשי צ'ומבה בג'ונגל

יודיו המזעזע על מעשי רצח, אונס ועינויים אכזריים

הייתי שכיר-חרב בקונגו

בשבוע שעבר הקיפו מאה שוטרים צרפתיים, מלווים כלבים, כשהליקופטרים חגים מעליהם, חווה מכורדת בדרום-צרפת, אסרו בה שלושים איש וגילו במקום מחסני-נשק נרחבים. העצורים הודו שעברו אימוני נשק וצניחה לקראת הפעלתם כשכירי-חרב בקונגו, בשירותו של ראש ממשלת קונגו המודח, מואיזו צ'ומבה. שליט קונגו, הגנרל ג'וזף מובוטו, הודיע כי יעמיד את צ'ומבה, הגולה עתה בספרד, לדין על בגידה במולדת. ואזרח ישראלי, מלחי-שיור פרנסים סימון-טוב, נזכר בתקופה האיומה בחייו, עת שרת, בשנה שעברה, כשכיר-חרב בקונגו.

ולדתי בקונגו ב-1941 וכבר כש הייתי קטן טיילתי הרבה עם אבי, שהיה קצין בצבא הצרפתי ונהרג ב-1954 בדין-ביי-פון. שאיפת-הילדות שלי הייתה להיות חוקר, לסייר בעולם ולכתוב.

אחרי שגמרתי עשר כיתות עליתי עם עליית הנוער ארצה ושהייתי קצת בקיבוץ מפלסים ואחר כך התגייסתי לגדנ"ע. מר שם עברתי לחיל-הים וכך נהייתי ימאי.

בתחילת השנה שעברה, אחרי פרשת הר-פתקאות בדרום-אמריקה ואוסטרליה, הגעתי לבלגיה. העיתונים ולוחות המודעות היו מלי-אים הודעות-ביקוש למתנדבים לצבא השכירי-ים של צ'ומבה. חשבתי לעצמי שבצעם אין לי מה להפסיד, כי ממילא הכסף אוול אצלי ואין אני קשור למקום מסוים, אם כך למה לא לנסות. ניגשתי למשרד וגרשתי לא ביקשו ממני שום בדיקה רפואית או דבר דומה. רק שאלו אותי אם אני יודע לירות ברובה ואם יש לי כושר קרבי. סי-פרתי שהייתי בצה"ל והרגשתי שזה עשה עליהם רושם.

הם החתימו אותי על חוזה לשנה עם הבטחות שאני יכול להתקדם ולעלות בדרגה

ולדתי בקונגו ב-1941 וכבר כש הייתי קטן טיילתי הרבה עם אבי, שהיה קצין בצבא הצרפתי ונהרג ב-1954 בדין-ביי-פון. שאיפת-הילדות שלי הייתה להיות חוקר, לסייר בעולם ולכתוב.

בתוך הג'ונגל

בילה פרנסיס סימון-טוב חודשים ארוכים, בהם היה עד לרציחות מתועבות, לעונשים איומים על עבירות משמעת, ובהם השתתף באימונים לקראת רצח של כפריים אפריקאיים שלווים וחסרי-מגן.

להרג והתערבו להפריע ליחידה, אז הת-נפלו עליהם כמה דרום-אפריקאיים, אנסו אותן, היכו אותן ואחר כך הרגו אותן. אחרי זה דיחתו שהכושים הרגו אותן.

★★★
נקמה במאה אחוז

יום אחד הוחלט שצריך ללמד לקח לכפר אחד. נכנסנו אל הכפר ותפסנו כמה השודים. הדרום-אפריקאים התנדבו לקי-שור אותם מהרגליים על עץ במרכז הכפר, כשראשם כלפי מטה. כך הם היו תלויים חיים בשמש ואז היה ניגש אחד החיילים וחתך ממש חתיכות בשר מהגוף של הכושי ואחר כך היה מורח לו מלח במקום החתוך.

הצעקות המחרידות ששמעתי שם לא אש-כח אף פעם. אותו יום אמרתי לעצמי מה שיהיה יהיה אני מוכרח להסתלק מהגיהנום הזה. אני בטוח שאף גבר, גם לא הקשות ביותר, היה יכול להחזיק מעמד בוועה הזאת. אחרי שהיו מתעללים ככה בבני-אדם באמצע הכפר היו מסתלקים רק כדי לחזור לפעולת-ביעור יסודית שקראו לה אצלנו "נקיון".

בפעולות האלה היו הורגים כל מי שנפל ליד ושורפים כל צריף שעמד בדרך. אבל לשיא האכזריות הגיעו הדרום-אפריקאים כי-שהיו תופסים כושיות ואחרי שאנסו אותן היו חותכים להם את השדיים ומורחים אר-תם בריבה ואז היו להקות גדולות של זבובים גדולים וזוללי-בשר גומרות את המלכאה.

כל הכפרים האלה, כולם חוסלו ונמחקו. אז התחילו הכושים להקים צבא ממש, ולנקום בכל הדרכים בצבא השכירים. הם שמו מארבים ומי שנפל למארב כזה היה גמור במאה אחוז. חיילים מהיחידה שנעלמו (המשתך בעמוד 34)

גולגולות-מתים בלילה

יכף כשהגענו לקונגו קיבל אותנו סגן-מפקד צבא השכירים, קולונל פיקא, שהיה קודם קולונל צנחנים בלגיון הוריים. אצלו הייתה משמעת חזקה כמו ברזל. ה-אנשים פחדו ממנו פחד-מוות. אחד העונשים שקולונל פיקא אהב היה כל כך נורא ש-אחריו אי-אפשר היה ללכת. הוא היה לוקח שתי קופסאות שימורים פתוחות, מניח אותן על האדמה בשמש, והיה מכריח את החייל לשבת עם הברכיים על הקופסאות הפתוחות שמונה שעות בלי מים וכלי אוכל.

במקרים שהקולונל חשב שישנה הפרת משמעת חמורה ואין להשתלט עליה בעונ-שים רגילים, היו לוקחים את החייל על גיפ-לסביבות מדבר צ'אד, נותנים לו מימיה קט-נה ומשאירים אותו לבד. אחרי יומיים או שלושה, לכל היותר, היו מתים כולם. מי שהחזיק מעמד יותר, גם הסוף שלו היה דומה לשנפגש במדבר בבדואים, שהיו רוצ-חים אותו על המקום.

אימונים בנושק לא עשינו הרבה כי לא הייתה לנו הרבה תחמושת, אבל מעט האי-מונים שעשינו היו נורא קשים. היינו ער-שים צעדו ארוכות בתוך ביצות עד מעל לברכיים. ואחרי כמה שעות של אימונים מפרכים היינו מתכווננים לאמבוסים.

כל הפעולות שלנו נעשו בלילה בגלל ש-הכושים מפחדים מאוד בלילה. אבל הם פיתחו להם שיטות מיוחדות להגן על עצמם.

על הסיפון
רפת במילית-נפט וכמונאי באנייה נורבגית.